

Szerelmünk ez a föld*

Szerelmünk ez a föld,
a tavasz első szavára
leveti vászoningét,
s a szelek fürge ujjai alatt
illatoz és reszket,
szemére rászáll a hajnali pára,
kontyában himbálva
feljön újra a nap,
és mi szédült földművesek
arcunk a fénybe tartva,
fölindulunk,
és betelnek az első vágyak.
A barázdából égre röppen,
suhog a szárnya,
zeng fönt a remény.

Melengetett, kicsiny csírák
fészkelődnek, nyújtózkodnak,
ébrednek, dideregnek,
napvilágnak örvendeznek,
bizadalomba beöltöznek,
szívünkbe, szemünkbe beköltöznek.

És akkor — egy éjszaka
mint jön a farkas
kertünk alá lopakodva —
jön a böjti fagy,
jön böjt előtt és böjt után,
jön böjt előtt és böjt után.

A bárányok halkán sírnak,
a szelek is némán lapulnak,
madaraink üveg-ágon megbénulnak,
mert visszajött és perzsel a fagy,
jött északról és keletről,

* Tragikus és nagy veszteséget jelentő halála (1971. június 13.) előtt néhány nappal küldte lapunknak ezeket a verseket baráti levél kíséretében Kertész László. Fájó, hogy így hirtelen váltunk örökösivé.

sarkvidékről és hegyekből,
páncélokból, bőrvértekből,
vaskoronás istenekből,
sírásból és vigalomból,
káromlásból, hiszekegyből,
jött böjt előtt és böjt után,
a bárányok halkán sirtak,
a szelek földig lapultak,
madaraink megnémultak,
nem volt más: csak szó és szavak,
mert hajnali fényre fente
az eget, s aratott a fagy.

Nem volt irgalom, nem volt kegyelem,
korán vetettünk,
későn vetettünk,
elvetélt a föld,
mag nélkül halt meg a szerelem.

Szerelmünk ez a föld,
— századok forognak el,
de mi évente és minden században
bevetjük, kétszer is bevetjük,
bevetjük először,
bevetjük másodszor,
de másodszor ez már nem nász,
másodszor szertartás,
komor várakozás:

Vajon lesz-e itt valami,
és ha kél — mi kél itt?
Fölveri a gaz megint,
és a muhar lesz, ami beérik?

Szerelmünk ez a föld,
betakartuk könnyel, vérrel,
ködbundával, füstölővel,
kifosztott testvérekkel,
megtiport gyermekkel és nővel,
sárba sepert fátyolokkal,
virágos szemfedővel,
betakartuk, s úgy fogyatkoztunk,
hogy múltunkra hagyatkoztunk,
s fogyatkozva is megmaradtunk.

Szerelmünk ez a föld,
de ha rá férfi módra:
értelemmel, friss erővel —
e népség nem vigyáz,
hiába e nász,
hiába minden szertartás,
— csak egy század — és elvadul,

szégyenében a magvető
akkor délnek vándorol,
s ha itt marad,
itt marad
hűségében is — hazátlanul.

Elfordult tőlem

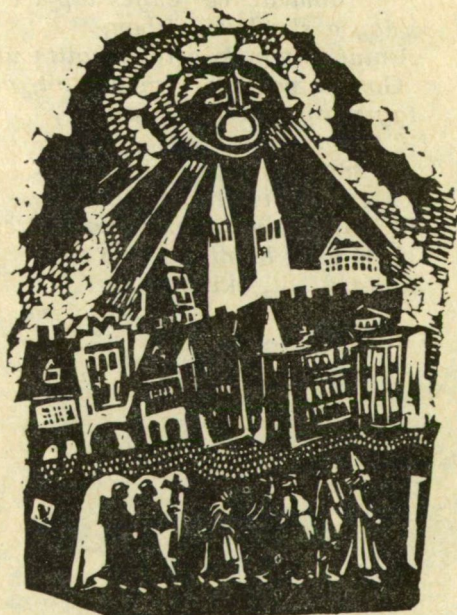
Elfordult tőlem a nap,
Ezüst bundájából
csikasz-tél ordít, süvít,
gyémántkőrmével
szívemen lépked,
s hideg szikrát vet a fagy.

Elfordult tőlem a nap,
elfordult a szerelem,
csak a pusztá éhség hajt,

s mint gyöngé vad nyomát,
szimatolva követem.

Már örökre elfordult a nap,
behavaz mindent az idő,
s a fúrge kis vad-jószágok után
a nyomok is eliramlanak.
Szívemen

gyémántkőrmök alatt
szikrát pattint a fagy.

KOPASZ MÁRTA: BOSZORKÁNYOK MENETE